

Paatænker Finansministeren eller Regeringen at fremsætte nye Skattelove i indeværende Samling, altsaa i de 3—4 Sommermaaned, vi har tilbage, og er der Forhandlinger i Gang om Udarbejdelsen af saadanne? Det er jo et Spørgsmaal af stor Betydning for Befolkningen og Skatteyderne omkring i Landet.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal gøre nogle ganske faa Bemærkninger til det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Jørgen Pedersen) og begynde med at sige, at jeg ingenlunde har rettet nogen Bebrejdelse mod det ærede Medlem, fordi han anførte de Udtalelser, som var faldet fra mig og fra en æret Meningsfælle af ham i Folketinget. Tværtimod, jeg anser det for en Ære, naar det ærede Medlem saa udførligt gengiver mine Udtalelser, og det er mig altid kært at diskutere med ham. Intet kunde være mig fjernere end at bebrejde ham, at han har optaget denne Forhandling her i Dag.

Jeg vil gerne rette dette Udtryk, som det ærede Medlem brugte, at jeg havde „anbefalet“ det Finanssystem, som jeg mere frygter, maa jeg sige, end haaber vil blive det afgørende i adskillige Aar herhjemme, nemlig dette, at Kravene kommer til at bestemme Udgifterne. Anbefale det har jeg saa sandt ikke gjort. Jeg kan baade som Finansminister og som Politiker — jeg har jo den Ære at være Medlem af dette høje Ting — ikke mene, at det i og for sig er nogen lykkelig Tilstand for Finanserne, at man ikke kan gaa ud fra en sikker Indtægt og med den dække den kommende Udgift, men jeg tror, at der er en større Skæbne, som raader over dette Land og over andre Lande og ogsaa over det høje Landsting, nemlig denne, at der vælder Krav frem, som man ikke kan overhøre, at der i Samfundet er aabnet for en vis Trang til Forbedringer, Reforme, Ændringer og Nyordninger, som gør, at Samfundet ændres og dermed ogsaa Statens Finanser, dermed ogsaa Budgettet, som er en forholdsvis ringe Ting imod den store Ordning, der ellers kan tænkes gennemført.

Det ærede Medlem sagde i en anden Sammenhæng noget om den Meddelelse, jeg havde givet om de militære Udgifter, saaledes som de havde stillet sig i den første Maaned af dette Finansaar, og gik ud fra, at jeg mente, at dette var det faste Beløb, man skulde regne med. Det var ingenlunde Tilfældet, at jeg har sagt det, og det har heller ikke været Meningen

at slaa noget fast i saa Henseende. Jeg vilde kun gøre opmærksom paa to Forhold: at Udgiften i og for sig var gaaet ned fra den overordentlige Tilstand, vi befandt os i i Krigsaarene, og med saa betydelige Beløb som i en enkelt Maaned 5 Millioner, men at samtidig den ordentlige Udgift var meget betydelig i Forhold til det, den havde været, før Krigen udbrød, før Sikringsstyrken indkaldtes, idet den ordentlige Udgift, hvis man regnede med den første Maaned som Udgangspunkt, var 60 Mill. Kr. i indeværende Finansaar. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, hvor store de militære Udgifter var forinden 1914.

Det ærede Medlem dvælede dernæst ved Statsgælden og undrede sig paa ny over, at jeg ikke lagde mere Vægt paa, at Statsgælden var i en saa stærk Stigning, og at Renterne af Statsgælden derfor blev saa meget betydeligere, end de havde været forinden. Men hvis man før Verdenskrigen gik ud fra et Budget paa 120 Millioners Udgift og deraf havde en Udgift til Statsgælden paa 14 Millioner og nu i alt Fald maa gaa ud fra et tredobbelt saa stort Budget — det tror jeg nok skal vise sig, at man maa gaa ud fra en 360 Millioner Kroners Udgift —, er det da saa forbavsende og saa afskrækkende, skræmmende, at ogsaa Forrentning af Statsgælden gaar op til det tredobbelte af, hvad det var før 1914, til 42 Millioner?

Det ærede Medlem nævnede endelig Arbejdsløshedsunderstøttelsen og tvivlede om, at den havde været til egentlig Nytte, eller betonedede rettere sagt, at den maaske havde virket demoraliserende, eller hvad man nu vil kalde det. Det ligger egentlig ikke under mig at bedømme dette Forhold — det er Indenrigsministerens Sag at behandle den Art Spørgsmaal, som Arbejdsløshedsunderstøttelsen fremkalder —, men jeg maa dog lige sige dette, at jeg anser det for overmaade muligt, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen mange Gange har virket uheldigt — de talløse Eksempler, man mente en Gang at kunne fremføre, faldt jo for øvrigt alle til Jorden, naar man undersøgte dem nøjere. Utvivlsomt har dette, at man uden Arbejde har kunnet oppebære en forholdsvis tilstrækkelig, men ogsaa kun *forholdsvis* tilstrækkelig Understøttelse, naturligvis kunnet virke demoraliserende, men paa den anden Side var Nødvendigheden af at oprette denne Arbejdsløshedshjælp saa indlysende, at intet Parti her paa Rigsdagen modsatte sig det, og Loven derom er jo gennem-